

POSTANOWIENIE

3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K.S., G.P., M.P., K.S.1, N.S. i I.S.
z udziałem U.Z, L.Z. i B.L.
o zniesienie współwłasności,
na skutek skargi kasacyjnej U.Z. i L.Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z 9 lutego 2023 r., V Cz 255/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnicy U.Z. i L.Z. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Siedlcach z 9 lutego 2023 r., zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie, a także o uchylenie poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołali się na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob.

postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji, że Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania wskazanych w skardze kasacyjnej.

Po pierwsze, skarżący nie sporządzili w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z 14 maja 2020 r., I CSK 380/19). Skarga kasacyjna tak wyodrębnionego uzasadnienia wniosku nie zawiera.

Po drugie, lektura uzasadnienia skargi kasacyjnej nie pozwala na ustalenie, jaki przepis został zdaniem skarżących naruszony w sposób kwalifikowany, na czym naruszenie to polegało i jaki był wpływ tego naruszenia na wynik sprawy (treść zaskarżonego postanowienia).

Po trzecie, skarżący podnoszą, że w sprawie nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej uzasadniająca odrzucenie ponownego wniosku o zniesienie współwłasności (art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), ponieważ wniosek ten opiera się na innym stanie faktycznym, uwzględniającym skutki podziału działek na mocy decyzji z 11 lipca 2016 r. Co do zasady skarżący mają rację, że powaga rzeczy osądzonej nie istnieje wówczas, gdy uległy zmianie okoliczności będące podstawą poprzedniego rozstrzygnięcia, a więc jeżeli zasadność roszczenia w świetle nowego stanu faktycznego może zostać oceniona odmiennie niż we wcześniejszym postępowaniu (zob. np. wyroki SN: z 5 października 1973 r., I CR 511/73; z 18 kwietnia 1980 r., IV CR 85/80, OSNCP 1980, nr 11, poz. 214; z 21 czerwca 2006 r., II CSK 34/06; z 26 kwietnia 2023 r., II CSKP 1754/22, oraz postanowienia SN z 9 października 2014 r., IV CSK 37/14, i z 23 lutego 2022 r., II CSKP 46/22). Chodzi jednak o zmianę stanu faktycznego (zdarzenia), które nastąpiły już po wydaniu orzeczenia, tworzącego stan rzeczy osądzonej. Natomiast decyzja z 11 lipca 2016 r. została wydana zarówno przed znoszącym współwłasność postanowieniem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 7 czerwca 2018 r., I Ns 712/14, jak i postanowieniem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 11 czerwca 2019 r., częściowo zmieniającym postanowienie Sądu Rejonowego. Nie ma zatem nowych faktów, które zaistniały po wydaniu postanowienia z 11 czerwca 2019 r., uzasadniających tezę o innym stanie faktycznym, na którym opiera się kolejny wniosek o zniesienie współwłasności.

Już tylko na marginesie można wskazać, że ponowne zniesienie współwłasności nie jest możliwe, ponieważ na skutek prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z 11 czerwca 2019 r. współwłasność nieruchomości została już zniesiona.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(R.N.)

[ms]

